

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1865-01-22)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1865-01-22)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 317. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030139.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Chr. Sørensen.

Viborg, 22. Januar 1865.

Kjære Christen! Du har gjort os Alle stor Glæde ved det Brev, som Du skrev Juleaften; men jeg har hidtil ikke haft Tid til at sige Dig Tak derfor. Det havde været min Hensigt at skrive til Dig før Juul, for at Du kunde vide, at vi tænkte paa Dig i den glade Høitid, da vi kunde takke Gud, at vi igjen vare samlede næsten Allesammen, men det naaede jeg ikke. Men saa kom Dit Brev, og saa var det, som om vi dog havde vor s. 318 gamle troe Ven og kunde tale lidt med ham. Jeg læste Dit Brev høit for dem Allesammen, og saa var det, ligesom om jeg læste en Prædiken; ja, det er endogsaa bedre end en Prædiken. Thi Præsten kjender jo ikke alle dem, han prædiker for, men Du kjender os Allesammen og kan aldrig glemme os og beder for os, at om vi aldrig mere skulle sees paa denne Jord, vi saa dog maatte samles i Guds Rige, og have det ligesaa godt sammen, som vi have haft det den Tid, vi vare sammen, ja endnu langt bedre, naar vi er bleven rette Guds Børn. Og det gjør Du af et oprigtigt Hjerter, fordi Du holder af os og veed, at vi heller aldrig kan glemme Dig. Og Du kan jo ikke sige Andet til os, end hvad Gud selv har lært Dig og ladet Dig prøve, at det er sandt, baade i Glæde og i Sorg, saaledes som i det sidste Aar, da dog Gud var den Eneste, vi kunde holde os til. Og derfor er det, ligesom om Gud selv taler til os, naar vi læse Dine Breve; og det er dog den bedste Prædiken. Gud har jo bevaret Dig og Dine og det, Du har, ogsaa i det trange Aar, og lagt sin Velsignelse deri. Men saaledes bevarer han sine Egne baade til Legem og Sjæl, saa de kunne sige ham Tak ogsaa for det, som han har prøvet og ængstet dem med. Og derfor vil jeg sige, at det sidste Aar har været et Naadeaar for Dig. — — —

Hun, som dog egentlig er vor Moder, omendskjøndt vi kun kalde hende Tante Rine — ja hendes Helbred er jo aldrig ret stærkt, men vi maae dog takke Gud, at den Sygdom, som hun laae eller gik med et heelt Aar, ikke er kommen igjen, og at hun har været saa stærk til at gaae den sidste Sommer igjennem, som hun har været. Thi da var der jo Meget at tage vare paa; og det kunde ikke altid gaae af uden Skjænderi og Grovheder. s. 319 Her var undertiden 30 Mennesker og over 40 Heste indkvarterede. Jeg har jo heller ikke kunnet reise meget omkring i denne Sommer. Jeg havde just faaet begyndt, da jeg maatte vende hjem igjen, fordi Preusserne kom; og saa kom jeg ikke ud igjen før i September. Du kan troe, det var en underlig Dag, da de første Gang kom; man siger, der var 10,000. Jeg kan see fra mit Vindue omtrent en Fjerdingvei ud ad Landeveien, og det Hele var besat af Fjender tilfods og tilhest, og Vogne og Kanoner, og der kom bestandig Flere; og paa Gaderne var der fuldt, indtil de tik Qvarteer; og vi vidste jo ikke, hvorledes de vilde bære sig ad. De var jo langt bedre, end man havde tænkt, men alligevel var det jo haardt bestandig at have dem om sig og vide, at de var Herrer, og vi maatte ikke engang raade i vore egne Huse. Officererne vare Allesammen meget høflige; men de forlangte altid mere og mere Plads, saa at vi undertiden kun havde een Stue foruden Sovekamrene at være i om Dagen. Paa begge Sider kunde vi høre Preusserne. Men naar vi saa sad saaledes indeklemte og vidste, at i den Stue kom dog Fjenderne ikke ind, saa kunde vi tidt allerbedst skjønne paa, hvor godt det var, at vi havde hverandre at trøste os med. Derom staaer der Noget i det trykte Brev (Laubs Hyrdebrev fra 1865), som jeg lægger heri. Og da der ogsaa staaer Noget deri om vor Kirke, saa vil jeg fortælle Dig, at den ligger lige udenfor vore Vinduer, og at det nu er snart 3 Aar siden, at den blev lukket for Brøstfældighed. At bygge den igjen kan koste et Par Tønder Guld, men der er alligevel begyndt, og det er kun gaaet istaae en eneste halv Dag, da Fjenden rykkede ind. Da Kongen var her, lagde han Grundstenen til Alteret: men det s. 320 er jo et vidtløftigt Arbeide, og jeg lever vist ikke, naar det kommer til Ende. Men alligevel er det mig en Glæde, naar det kun gaaer fremad, og ikke gaaer istaae, som man nok kan frygte for, naar man tænker paa de mange Penge, som skal til, og hvordan Tiden er. — — Og nu, min kjære Christen, lev vel og glad med Din Kone og Din lille Søn! Gud bevare Eder fremdeles! Hils dem begge To!

Din gamle Ven
O. Laub.